

မြတ်ဦး

ဘဝကိုကြက်ငါးခြံခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

အခန်း (၁)

ဟော်လီပါကာအတွက်တော့ အိပ်မက်တစ်ခု
လက်တွေ့အကောင်အထည် ပေါ်လာခြင်းပင်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ကူးယဉ် တမ်းတခဲ့သည့်
မျှော်မှန်းချက်တစ်ရပ် ရှိခဲ့၏။ ရွှေရောင်ဝင်းပြက်
ရွန်းလက်သောအနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည့် ဘဝအိပ်မက်။ ခုတော့
သည် ဘဝအိပ်မက်သည့် တကယ့် နေအလင်းရောင်ထဲတွင်
ပြက်ပြက်ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက် လာပြီကော။ ကြည့်လေ။
ဘော်ငွေရောင် အနားကွပ်များ ဖြင့် ရိုးလ်ရွက်စံကားကြီး။
သီးသန့်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထားသည့် ယာဉ်မောင်းသူ။
တောင်ကုန်းတောင်ကမူများ ပေါ်မှ စိမ်းရောင်စို ကျေးလက်ရှုခင်းများ ။
သည် မြင်ကွင်းအားလုံးက မျက်လုံးများ ပင် ကျိန်းစပ်လောက်အောင်
တောက်ပနေသည့်အဖြစ်။ ဒါတွေကို လက်တွေ့ဘဝမှာ
တကယ်ကြုံတွေ့နေရတာပါကလားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြရမလဲ။

သည့်ထက်မက ပိုပြီး ယုံတမ်းပုံပြင်ဆန်နေသည် မှာ သူ့နံဘေးတွင်
ကပ်ထိုင်နေသည့် ရွှေမင်းသားလေး။ လှပချောမွေ့သော
ရွှေမင်းသားလေးက ပြုံးနေသည် ။ ကတ္တီပါဖုံးကူရှင်ကြီးပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း သူ့လက်ကို မလွှတ်စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ ရွှေလက်
မြဲမြဲတွဲထားသည် ကို ဘယ်သောခါမျှ ပြန်မဖြုတ်ချင်တော့သည့်ပုံ။

တကယ်တော့ အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

ဟုတ်သည် ၊ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ဘဝမှာ ရိုးလ်ရွှက်စံကားကြီးဆိုတာ မရှိခဲ့။ ယာဉ်မောင်းဆရာဆိုတာ မရှိခဲ့။ စိမ်းရောင်စို တောင်တန်းတွေဆိုတာ မရှိခဲ့။ ပို၍ သေချာသည် မှာ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဆိုသည့်လူတစ်ယောက် မရှိခဲ့။ အင်း၊ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ မရှိလိုက်တာနော်။

‘ဟော၊ ရောက်ပါပြီဗျား မြစိမ်းမြိုင်ကို၊ မြစိမ်းမြိုင်က သိပ်နွေးနွေးထွေးထွေးကြီးတော့ မရှိလှဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နေချင့်စဖွယ်အိမ်ကြီးပါ’

ကလေးတန်က တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပြော၏။ သူ့အသံက ကြည်နူးတက်ကြွနေသည့် အသံ။ အကြင်နာဆက်နေသည့် အသံ။

မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသည့် ထည်ထည်ဝါဝါ သံဝင်းတံခါးကြီးက ဤအိမ်ကြီးမဟာသည် မြစိမ်းမြိုင်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်နေ၏။

ဖိတ်ဖိတ်တောက် ရိုးလ်ရွှက်စံကားကြီးက သံဝင်းတံခါးကြီးထဲသို့ လျှောခနဲ ဝင်သွားသည် ။ ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စိုက်ထားသည့် သစ်ပင်ကြီးများက ကားလမ်းကို ကိုင်းချင်းဆက် အုပ်မိုးထားသည် ။ သူတို့ စီးလာသည့် ကားကြီးသည် အသက်ရှူသံမျှသော စက်သံဖြင့် သစ်ရိပ်များ အောက်တွင် ခရီးဆက်နေ၏။ ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်မူ အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး စာအုပ်ကြော်ငြာများ တွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသည့် အိမ်ကြီးရခိုင်များ ပုံစံအတိုင်း မြစိမ်းမြိုင်စံအိမ်ကြီးသည် ငွားငွားစွင့်စွင့်

တည်ရှိနေ၏။

ကျောက်တုံး ကျောက်ဂူကြီးများ ဖြင့် သည် လောက်အထိ
မြင့်မြင့်မားမား တည်ဆောက်လို့ ရပါမလားဟု ဟော်လီ တွေးဆနေ၏။
နောက်ပြီး ဝရန်တာများကလည်း ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသည် ။
အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းလှသည် ။
သာယာကွင်းမြို့နယ်အတွင်း သူတို့ ဖြတ်မောင်းလာသည့်
လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်ကြီးရခိုင်ပေါင်းများ စွာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါ၏။
သို့သော် မြစ်မ်းမြိုင်ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် စောစောကတွေ့ခဲ့ရသည့်
စံအိမ်ကြီးများမှာ မယှဉ်သာလောက်အောင် သေးနပ်သွားတော့၏။

ဟော်လီက ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ ရယ်လိုက်ရင်း

‘ကျွန်မက အခန်းငါးခန်းပါတဲ့ အိမ်ခန်းကြီးတစ်ခန်း ငှားနေရတော့
ငါ့အခန်း တယ်ပြီး ခမ်းနားပါလားလို့ အောက်မေ့နေတာရှင်”

သူ့လက်ဝါးကို ကလေတန်က ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ

‘မြစ်မ်းမြိုင်က မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်’

ရိုးလ်ရွှိုက်စ်ကားကြီး ရပ်သွားပြီ။ ကလေတန် ရုတ်ခြည်း
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။ နုပျိုလန်းဆန်းသော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
စိတ်အားထက်သန်မှုများ ပေါ်လွင်လျက်။

ထူးခြားသိသာသော အိမ်စေကြီးတစ်ယောက်
ကျောက်သားလှေကားထစ်များ ပေါ်မှ အသော့ပြေးဆင်းလာသည် ။
အိမ်စေကြီးက အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ဆံပင်များ
ငွေရောင်သန်းနေပြီ။ အဝတ်အစားများမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ အဘိုးကြီးက ဇိမ်ခံကားကြီးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည် ။

ဆီစိမ်သားရေလို နူးညံ့ချောမွတ်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အကွေးအတွန့်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

မြစိမ်းမြိုင်၏ လှပခန့်ညားမှုများ တွင် မိန်းမောနစ်မျောနေရာမှ ဟော်လီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှုပ်နှိုးလိုက်ရ၏။ ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းသည့် အိမ်ကြီးမဟာက ယခင် သူကျင်လည်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာငယ်လေးအပေါ် လွမ်းခြုံစိုးမိုးလွန်းနေသည် ။ တကယ်တော့ သည် လိုစံအိမ်ကြီးမှာ သူလာနေရဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။ အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲသည့်ကိစ္စ။ ယခင် သူ့ကမ္ဘာငယ်လေးမှာ ဆိုတာက နေရေးစားရေးအတွက် အသည်းအသန် ရုန်းကန်နေကြရသည့် လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားတွေသာ ဝန်းရံနေသည် လေ။

‘ခရီနင်’

ကလေးတန် နူးညံ့တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်၏။ လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေး၏။

‘သခင်လေး ကလေးတန်’

အိမ်စေကြီး လှိုက်လှဲဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်၏။ သူ့မျက်လုံးများက ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် ဟော်လီကို လှစ်ခနဲကြည့်၏။

ဪ၊ သည် လူကြီးကြည့်ရတာ သားနားလိုက်တာနော်။ သူ့ကြည့်ပြီး သည် စံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးရယ်လို့ အလွယ်တကူ ထင်သွားလောက်အောင်ကို သားနားတာပါလားဟု ဟော်လီ တွေးနေ၏။

မြစိမ်းမြိုင်။ သည် အိမ်ကြီးမဟာသို့ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်

အင်ဒါဆင်က သူ့အား သတို့ သမီး အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးအဖြစ်
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီ။ သည် စံအိမ်ကြီး၏ လှပခန့်ညားမှုများက
သူ့အတွေးများကို ယောက်ယက်ခတ်စေ၏။ သူ့အတွေး
ယောက်ယက်ခတ်နေစဉ်မှာပင် သူ့တစ်သက် သတိရနေစေမည့်
အသံတစ်သံ လွင့်ပျံ့လာသည် ကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံက
လှိုက်လှဲချိုသာသော အသံ။ ဧရာမ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဆီမှ
လွင့်ပျံ့လာခြင်း။

‘ဟဲလို.. ကလေးတို့ ’

သူတို့ အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ဖို့ ဆင်းလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးကား
မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများ ပေါ်မှ လှမ်းထွက်လာသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် မခြား။ သူ့အဝတ်အစား၊ သူ့အသံ၊
သူ့သွင်ပြင်မူရာအားလုံးက သူသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော
အထက်တန်းလွှာမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြောင်း ပြဆိုနေ၏။

‘ဟဲလို.. မေမေ’

ကလေးတန်ပြီးပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ဖြုတ်မျှ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။
ပြီးတော့ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ကာ ဟော်လီဘက်လှည့်လျက်

‘မေမေ၊ သူက ဟော်လီတဲ့ ’

‘မြစိမ်းမြိုင်က ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်’

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က သူ့သား မိတ်ဆက်သူကို ဂရုတစိုက်နှင့်
နှစ်လိုခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက်သည် ။

‘သမီး ဒီမှာ အရမ်း ပျော်သွားပါလိမ့်မယ် ကလေးရယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ဟော်လီ တုံ့ပြန်စကား ဆို၏။ အဘွားကြီး၏ နှစ်လိုချီသာမှုနှင့် ဟန်ပန်မှုရာကြောင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာရာ ရလာသည် ။

ကလေးတန်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ

‘သူ ပျော်ကို ပျော်ရမယ်လေ၊ သူ့ကို ခုလိုခေါ်လာနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အသည်းအသန် အားထုတ်ထားရတယ်ဆိုတော့ သူမပျော်မယ့် အနေအထားမျိုးရောက်အောင် ကျွန်မတော် ဘယ်ထားပါ့မလဲ မေမေရယ်’

‘ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ သားက လိုချင်ပြီဟေ့ဆိုရင် ဘာမဆိုရအောင် ယူတတ်တဲ့ သားပဲ’

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် လွင်လွင်ကလေး ပြော၏။

မြစိမ်းမြိုင်၏ ရှေ့တံခါးရှေ့တွင် ခင်းကျင်းပပြသနေသည့် ပြကွက်သည် ဟော်လီရင်ကို ဖျတ်ခနဲ အေးစက်သွားစေ၏။ သည် မြင်ကွင်းကား သူ ထာဝစဉ် အမှတ်ရနေစေမည့် မြင်ကွင်းတစ်ကွက်။ ရင်သပ်ရှုမော အိမ်မြင့်ကြီး။ သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် ကလေးတန်တို့ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကို စတင်တွေ့ဆုံသည့်မြင်ကွင်း။ တွေ့ဆုံသည့်နေရာက သူ့ယောက်ျားကို မွေးဖွားခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမဟာ၏ ရှေ့လှေကားထစ်များ ပေါ်မှာ ။ ဆုပ်ဖမ်း၍ ရနိုင်ရန် ခက်ခဲသော ဝါယာကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်လို အရာလေးတစ်ခုက ဟော်လီ၏ မသိစိတ်ထဲမှ သတိပေးခေါင်းလောင်းကို မြည်ဟည်းလာစေ၏။ သည် မြင်ကွင်းမှာ တစ်ခုခုတော့ အံ့ချော်နေပြီ။ အမှားအယွင်း ရှိနေပြီ။ ဘာများ မှားနေပါလိမ့်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဟော်လီပါကာလို အထီးကျန် မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လို လူစားက သဲကြီးမဲကြီး ပိုးပန်းပြီး

အရယူလာတယ်ဆိုတာ လက်ခုပ်တီး ကောင်းချီးပေးရမယ့်ကိစ္စမျိုးမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ကလေတန်အင်ဒါဆင်ဆိုတာက အမေရိကန်မှ
အစဉ်အလာအကြီးဆုံးနှင့် အချမ်းသာဆုံး မိသားစုတွေထဲတွင်
တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် အင်ဒါဆင်မိသားစု၏ မျိုးနွယ်ဆက်တစ်ဦး
မဟုတ်လား။ ယခု ကလေတန်နှင့်သူ အကြင်လင်မယား
ဖြစ်လာခြင်းသည် အိပ်မက်တစ်ခုနယ် မျက်တောင်တစ်ခတ်
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ချုပ်ငြိမ်းပျက်ပြယ်သွားမှာ ကို
စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေခြင်းလား။ ဒါကြောင့်များ သူရင်ထဲ စနိုးစနောင့်
ဖြစ်နေတာလား။

ဟင့်အင်း၊ ဒါလည်း မဟုတ်သေး။ အရာဝတ္ထုများ ၏ ယုတ္တိဘဝကို
သက်ရှိထင်ရှား အထောက်အထားပြနေသည့်
ကလေတန်မိခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးသည် လေ။

ကလေတန် အမေ၏ သွင်ပြင်က ထူးခြားထင်ရှားလှသည် ။
သူ့အရပ်က ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း။ သို့သော်
အရှိန်အဝါကြီးကော သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ခိုင်ကျည်သော၊ အရှုံးမပေးသော
အင်အားတစ်ရပ်မှ လွဲ၍ တခြားဘာကိုမျှ မတွေ့မမြင်သာ။ စင်စစ်
နွဲ့ပျောင်းပြေပြစ်သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်မှာ သူ့အသက်
တစ်ဝက်လောက်ငယ်သည့် မိန်းမများ ပင် မနာလိုချင်စရာကောင်း၏။
ငွေရောင်ဆံပင်များ စွက်နေပြီဖြစ်သည့် ဆံပင်များကို ခပ်တိုတိုပဲ
ညှပ်ထားသည် ။ ထိုဆံပင်များက တိတိရိရိ ဘောင်ခတ်ထားသည့်
မျက်နှာပေါ်တွင် ခိုင်မာထင်ရှားသော ပါးရိုးနှင့်မေးရိုးများ ရှိ၏။
မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးကား မြဲမြံသော သန္နိဋ္ဌာန်ရှိခြင်း၏
အမှတ်လက္ခဏာ။

ထိုသို့သော အားတွေမာန်တွေအပြင် သိသာထင်ရှားနေသည် မှာ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အလှူ။ ငယ်ငယ်ကဆို တော်တော်လှမည်။ ခုလည်း လှနေဆဲ။ သည် အလှ ညှိုးမှိ န်မသွားစေရေးအတွက် သူ့မှာ ရှိသရွေ့စွမ်းအား၊ ဓနဥစ္စာများ ဖြင့် ထိန်းသိမ်းပြုစုထားပုံရသည် ။ ကလေတန်၏ မေမေသည် နာရီစက်မောင်းတံကို နောက်ပြန်လည်စေဟု အမိန့်ပေးထားရာ နာရီစက်မောင်းတံကလည်း အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ဖီလာမပြုဝံ့ဘဲ ကျိုးနွံစွာ လိုက်လျောနေရသည် ဟု သူ့အား မြင်ရသူတစ်ဦးရင်ထဲ ခံစားရစေ၏။

ဆိုရလျှင် ယခုလက်ရှိအနေအထားကား ထူးထူးခြားခြား အနေအထားမျိုး။ သူ၏ ချွေးမ အသစ်စက်စက်ကလေးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံဆည်းရခြင်းမဟုတ်လား။ သို့တိုင် သည် ချွေးမလေးကို သူနှစ်မြို့သလား၊ မနှစ်မြို့သလားဆိုတာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အကဲခတ်လို့ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ဆိုတာက သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုပဲ ခံစားရ ခံစားရ ထာဝစဉ် ပြုံးချိုနေမည့်သူ။

ဟော်လီသည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ပျော့သူ၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် ယုံလွယ်တတ်သူ။ သို့တိုင် အက်စ်တဲလ်၏ စိတ်ထားအမှန်ကို ချက်ချင်းလို အကဲဖမ်းမိလိုက်သည် ။ ကလေတန်၏ မိခင်ကား လေနီကြမ်းတိုက်နေလည်း ပြုံးနေမည့်သူ၊ နှင်းမုန်တိုင်းတိုက်နေလည်း နှုတ်ခွန်းချိုသာ ဆိုနေမည့်သူ။

‘ဟေ၊ မိန်းမ ခိုးလာတယ်ပေါ့လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေကို ခမ်းကြီးနားကြီးလုပ်ဖို့ မေမေ ဘယ်လောက် ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ သား သိသားနဲ့ ကွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းမခိုးလာတာတဲ့ လဲ”

အကံစံတဲလ်အင်ဒါဆင် အပြုံးမပျက် ဒေါသသံမစွက်
အပြစ်တင်စကားဆို၏။ ကလေတန် ပြုံးပြီး

‘မေမေ အဲဒီလိုလုပ်မှာ စိုးလို့ ကို ကျွန်တော် ခုလိုလုပ်လာတာပေါ့
မေမေရဲ့ ’

အဘွားကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ပြီး
အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားသည် ။ အဝင်ဝရောက်တော့
အဘွားကြီးက တစ်ဖက်သို့ မဆိုသလောက်ကလေး လမ်းတိမ်းပေးပြီး
ဟော်လီကို ရှေ့မှ ဝင်စေ၏။

‘ကဲ၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီးဟာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်သွားပြီနော်
ကလေးမ’

လှေကားခုံကို ဖြတ်ကျော်ဝင်လိုက်သည် နှင့်
ရှေးဟောင်းပြတိုက်ကြီးတစ်ခုထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရသလို ဟော်လီ
ခံစားရ၏။ ခေတ်ဟောင်း၏ သူကြွယ်မကြီးများ သည် ငွေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး
ကြော့ကြော့လေး လှုပ်ရှားခဲ့ကြပုံရ၏။ ဟော်လီခေါင်းပေါ်တွင် ဖန်သား
မီးပန်းဆိုင်းကြီးတစ်ခု တွဲရရွံ့ခိုနေ၏။ ခန်းဆီးများ လိုက်ကာများမှ
ကတ္တီပါစတွေချည်း။ မျက်နှာကြက်များမှ ဝေသီခေါင်မြင့်စွာ။
ကြမ်းခင်းကတော့ ကျောက်သားကြမ်းခင်း။ မှန်သားပမာ
ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသည့် စားပွဲများ နံဘေးတွင်
ရာဇပလ္လင်များ လို နန်းဆန်လှသည့် စားပွဲကုလားထိုင်တွေ
ခင်းထားသည် ။ စားပွဲကုလားထိုင်များ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မူ
ကျောက်သားလှေကားကြီးက ခန့်ထည်စွာ မော့တက်သွား၏။
ထို့နောက် ကြယ်တာရာများ ဆီအရောက် လမ်းမကြီး
ဖောက်ထားသည့်နှယ် မြင်ကွင်းထဲမှ ကွေ့ကောက်

ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

သူ တအံ့တဩ ငေးမောနေသည် ကို အနီးကပ်
စောင့်ကြည့်လေ့လာနေသည့် ကလေးတန်နှင့် ကလေးတန်မိခင်
ရှိနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ။ သည် တော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို
မြစိမ်းမြိုင်၏ အလှအပများ ထံမှ ဖွဲ့ခွာလိုက်ရ၏။

‘ခမ်းနားလိုက်တာနော်’

ဟော်လီ တအံ့တဩ ရေရွတ်၏။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က
ဝင့်ကြွားစွာဖြင့်

‘သာယာကွင်း မြို့နယ်မှာ မြစိမ်းမြိုင်နဲ့ တန်းတူတဲ့ အိမ် တစ်အိမ်မှ
မရှိတော့ဘူးလေကွယ်’

ခြူးပန်းခြူးနွယ်များ ဖြင့် အလှဆင်ထားသည့် ဧည့်ခန်းနံရံများ
ပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံခုနစ်ပုံ။ လှလှပပ ဘောင်ကွပ်ထားသည်။ ။ သက်တမ်း
ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တန်းစီ ချိတ်ထားသည်။ ။
နောက်ဆုံးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကလေးတန်နှင့် စတုတ္ထမြောက်
ကလေးတန်ကလွဲလျှင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ များ သူတို့ ခေတ် သူတို့
အခါနှင့်အညီ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ သထားကြသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေကို
တစ်ယောက်ချင်းကြည့်ကြည့်၊ အားလုံးခြုံငုံ၍ ကြည့်ကြည့်
အင်ဒါဆင်အမျိုးဆက် ယောက်ျားများ သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်း၊
ဘဝအာမခံချက် အပြည့်ရှိကြောင်း၊ မာနကြီးကြောင်း
ထည်ထည်ဝါဝါနေတတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အခန်းကဏ္ဍအရ အရေးပါ အရာရောက်သည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည့်တိုင် ကလေးတန်၏ သွင်ပြင်ကတော့
စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိပုံပါ။ ကြည့်လေ ခု သူ့ဘေးမှာ

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည်

မျိုးကြီးဆွေကြီးအနွယ် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၏။ သို့သော် သူ၏ အဓိကအရည်အချင်းမှာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိခြင်းပင်။ သည် တော့ သည် လိုလူမျိုးကို ဟော်လီ ချစ်ခင်တွယ်တာမိသည် မှာ အဆန်းလား။

‘ကိုယ့်ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေလေ’

ကလေးတန် အသံခြောက်ခြောက်ဖြင့် ပြော၏။ ဟော်လီက
ရယ်ကာမောကာဖြင့်

‘မောင့် ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေက ယောက်ျားတွေချည်းပဲလားဟင်’

ကလေးတန် ပြုံးဖြူလှုပ်လျက်

‘သူတို့ တွေက မိန်းကလေးဆိုရင် မွေးကတည်းက ရေနစ်သတ်ပစ်တယ်လို့ တီးတိုးသတင်းလေးတွေ ကိုယ်ကြားဖူးတယ်ကွ၊ အေးလေ၊ ဒီမုတ်ဆိတ်မွေးကားကားနဲ့ ဘူဒါးကြီးတွေကို ‘မိန်းကလေး မွေးတယ်ဗျို့’ လို့ ဘယ်သူက ပြောရဲမှာ လဲကွာ’

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ရယ်သံလွင်လွင်များ ရောထွေး ပျံ့လွင့်သွား၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် နောက်နားဆီမှ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အသံက ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည် ။

‘ကလေးမ ဟော်လီ၊ သမီးလဲ အထုပ်အပိုးဖြေပြီး
အနားယူချင်နေရောပေါ့။ သမီးတို့ အခန်းကို မေမေလိုက်ပြမယ်လေ။
သမီးတို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားတော့’

နှစ်ယောက်

လက်ချင်းချိတ်တွဲပြီး

ကျောက်သားလှေကားကြီးအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရှေ့မှာ
ဦးဆောင်သွားနေသူက အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ ဟော်လီရင်ထဲတော့
ခုထိ မရှင်းသေး။ အဘွားကြီးက သူ့ကိုမလိုလားဟု ထင်နေသည်။ ။
ခု ချိန်မှာ ပူညံ့ပူညံ့မလုပ်ချင်လို့ ဆိုသည့် သွင်ပြင်ကြီးရှိနေသည် ဟု
ခံစားရသည်။ ။ မစွပ် အင်ဒါဆင် စောစောက ပြောသွားသည့်
စကားလုံးတွေကို ပြန်ဖော်ကြည့်သည်။ သူ့ကို မြစိမ်းမြိုင်၏ အိမ်ရှင်မ
ဖြစ်ပြီတဲ့ လေ။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်လို မိန်းမစားက သူ့အိုးသူ့အိမ်ကို
ခုလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ပြောင်းပေးတတ်သူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။
အထူးသဖြင့် တခြားမိန်းမသားတစ်ဦးကိုပေါ့။

အိပ်ခန်းမှာ ပိုးဖဲကတ္တီပါများ ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။
ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မယားတစ်ယောက်အနေဖြင့်
စိတ်ကူးယဉ် ပုံဖော်ထားသည် ထက်ပင် ပိုပြီး
ခမ်းနားတောက်ပြောင်သေးသည်။ ။ ရွှေဘောင်ကွပ်ထားသည့်
မိသားစုဓာတ်ပုံများ နှင့် လွမ်းမောဖွယ်ရှုခင်းပန်းချီကားတွေက
သူ့မျက်လုံးတွေထဲ ပြည့်လျှံနေသည်။ ။ အခန်းပတ်လည်ကာရံထားသည့်
ကတ္တီပါပိုးသားများမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေချည်း။ အခန်းနံရံများမှာ
မကြာသေးမီကမှ ဆေးသုတ်ထားသည့်ပုံ။ အိပ်ခန်းကြီးက
ကျက်သရေရှိသည်။ ။ ထည်ဝါလွန်းသည်။ ။ သို့သော် နေချင့်စဖွယ်ပါ။

ဧရာမ ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
သစ်ပင်မြင့်မြင့်မားမားကြီးများကို စီးမိုးမြင်ရမည်။ ပြန့်ပြောသော
စားကျက်ခင်းများကို မြင်ရမည်။ ပြင်သစ်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်ပါက
လေသာဆောင်ကို ရောက်မည်။ လေသာဆောင်တစ်ခုလုံးကို
သံပန်းသံနွယ်များ ဖြင့် ကြွားကြွားရွာရွာ အလှဆင်ထား၏။

ကလေတန်က အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှ
ဝတ်ပြရင်း

‘မေမေက အခန်းအရောင်ကို ပြောင်းထားတာကိုး’

သူ့မေမေက ဟော်လီကို ပြုံးပြသည်။ ဟော်လီ၏ အတည်ပြုချက်ကို
တောင်းခံသည့်သဘော။

‘သတို့ သမီး အသစ်စက်စက်အတွက် ဆေးရောင်လေးလဲ
အသစ်စက်စက်ဆိုရင် ပိုကောင်းမလားလို့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းတို့
ဒီအရောင်မကြိုက်ရင် ကြိုက်တဲ့ အရောင်တစ်မျိုးမျိုး ရွေးကြပေါ့၊
မေမေ့ကို အားမနာကြနဲ့ ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဆုံဖူးတဲ့
လူတစ်ယောက်အတွက် အရောင်ရွေးရတာ မလွယ်ဘူးလေ’

သူ့စကားနောက်ကွယ်တွင် မကျေနပ်မှုကလေး ရေးရေးပါနေသည်
ဟု ဟော်လီ ထင်လိုက်မိပြန်၏။

‘ရပါတယ် မေမေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟော်လီအသံ ခြောက်ကပ်နေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်စက္ကန့်မျှ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ကြည့်မိကြသည် ။
ထိုမျှတိုတောင်းသော ကာလငယ်လေးအတွင်း သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဖက်ပြိုင်ရန်လိုမှုများ ရှိနေကြောင်း
နှစ်ယောက်စလုံး သိလိုက်ကြ၏။ ဟော်လီ၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲတွင်
ရေရာပီပြင်ခြင်းမရှိသော အနှောင့်အယှက်တစ်ခုက
ပင်ရောက်မွေ့နှောက်နေလေပြီ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မေမေက သမီးကို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို

ခံစားရစေချင်လို့ ပါ’

‘သမီး သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ’

ဟော်လီ တိုးတိတ်စွာ ပြော၏။ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို တဒင်္ဂမျှသာ ဆက်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်ဘက် လှည့်သွားပြီး သွက်လက်ပေါ်ပါးစွာ ပြော၏။

‘သားက သမီးကို အိမ်ထဲအိမ်ပြင် လျှောက်ပြချင်လိမ့်ဦးမယ်၊ မေမေကတော့ နောက်မှ ပဲ အိမ်တွင်း အဆင်အပြင်တွေ လိုက်ပြပါတော့မယ်’

ကလေးတန်နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း သူ့သား၏ ပါးကို ချစ်စနိုး တို့ ထိကာ...

‘သားပြန်ရောက်လာတာ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’

ကလေးတန် ခေါင်းညိတ်၏။ အိပ်ခန်းကို ပျင်းရိပျင်းတွဲ လှည့်ပတ်လေ့လာနေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ဘဝမှာ အဓိကကျသည့်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်ကြသည် ။ နောက် သူ့မေမေက ဟော်လီကို လှစ်ခနဲနမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည် ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေသည် ။

သူက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးစွာ ယှဉ်ထိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟော်လီကား အငြင်းပွားစရာမရှိအောင် နုပျိုလန်းဆန်းသူ။ သို့တိုင် မြေကြီးဆန်သည် ။ လက်တွေ့ကျသည် ။ သူ့မှာ အားမာန်ရှိသည် ။ တစ်ဖက်သားကို ရင်ခုန်စေနိုင်စွမ်းသည် ။ စာနာနားလည်စိတ် ရှိသည် ။ သူ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာ

ချောမွေ့ပြေပြစ်ခြင်းကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားသည့်တိုင် သူသည်
ပဉ္စမမြောက် ကလေတန် အင်ဒါဆင်ကတော်အဖြစ်
ထိုက်ထိုက်တန်တန် သင့်လျော်သူ ဖြစ်၏။
သူယုံကြည်စွဲမှတ်ထားသည့်အတိုင်း သူ့မေမေလည်း သဘောပေါက်
လက်ခံလာလိမ့်မည်ဟု ကလေတန် တထစ်ချ မှတ်ယူထားသည် ။
လူ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရုန်းကန်လိုသည့် ဟော်လီအားမာန်ကို
မကြာသောကာလအတွင်း မေမေ သိမြင် လက်ခံလာမှာ ပါလေ။

သူ့မေမေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီမို့ ကလေတန်က သူ့အမျိုးသမီး၏
အလှအပများကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူတွေ့ဖူး
မြင်ဖူးသမျှ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမတွေထဲတွင် ဟော်လီက
အလှသရဖူ ဆောင်းထားသူ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေထဲတွင်
ညှို့အား အကောင်းဆုံးမျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သူ။ ဟော်လီလို
ဟာသဉာဏ်ရွှင်ပြီး ပင်ကိုအလှရှိသူမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှာမှ ရှား။ သူက
ဟော်လီရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည် ။ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလျက်။

‘လာခဲ့စမ်း ဒီကို၊ မြစ်မ်းမြိုင်က မင်းကို လှိုက်လှဲဝမ်းသာကြိုဆိုတဲ့
အကြောင်း ကိုယ်ပြလိုက်ချင်လို့ ’

အခန်းအပြင်ဘက် လှေကားခုံပေါ်တွင် မူ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်
ခဏမျှ ရပ်နားနေသည် ။ သူ့စိတ်သူ ထိန်းသိမ်းဖို့ အားထုတ်နေသည် ။
သူ့မျက်ဝန်းလှလှများ ဝယ် မကြွေသောမျက်ရည်များ ပြည့်သျှမ်းလျက်။
သူကြိုတင် စိုးရိမ်နေသည့်နေ့တစ်နေ့ ရှိခဲ့၏။ ယခု ထိုနေ့သည်
ပေါ်ပေါက်လာပါပြီကော။ သူ့ရင်ထဲတွင် ခိုတွယ်နေခဲ့သည့်
စိုးရိမ်သောကတွေသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ထွန်းလာချေပြီ။
ကလေတန်သည် သူ၏ ဇနီးမယားအဖြစ်၊ အင်ဒါဆင်

မိသားစုစာရင်းပင်အဖြစ်

မိန်းမတစ်ယောက်ကို

ရွေးချယ်တော်ကောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုမိန်းမကား အညတရ မိန်းမ။ သာမန်
တောသူမ။

လှေကားအောက်ခြေမှ အိမ်ဖော်မိန်းမ အယ်လင်း၏ ခြေသံများ
ကြားရသည် ။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ခေါင်းသည် ဆတ်ခနဲ
မော့သွား၏။ မျက်ရည်ဥများ ကြွေကျလာခြင်းမရှိတော့။
လှေကားထစ်များ အတိုင်း ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဆက်ဆင်းသွားသည် ။
သူ့ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်ကလေးသည် ဘုရင်မတစ်ပါး၏
ကျက်သရေကိုဆောင်လျက် ညက်ညက်ညောညောကလေး
ရွေ့လျားသွားသည် ။

ကလေတန်က ဟော်လီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားသည် ။
ဟော်လီ၏ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် ပွေ့ဖက်ထားသည် ။
အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများကို တမက်တမော ငေးကြည့်သည် ။
ပြီးတော့ မိန်းကလေး၏ နှာသီးဖျားလေးကို နမ်းသည် ။

‘ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်အရှိန်အဝါကြီးပြီး
လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မေ့သွားတယ်၊ ဒီအထဲကို မင်းက ဖြုန်းခနဲ
ရောက်လာရတာကိုး’

ဟော်လီက မောင့်မေးစေ့အောက်သို့ ခေါင်းခွေလိုက်၏။ သည်
လိုလုပ်လျှင် မောင်က သိပ်သဘောကျတာ။ မောင့်ပန်းကြီးနှစ်ဖက်က

ကျယ်လွန်းလေစွ။ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့က မွေးမွေးပျံ့ပျံ့။ မောင်ကား အိပ်မက်တွေ အရည်ပျော်သွားမည်လားဟု ထင်နေသည့် သံသယတွေ မပေါ်ပေါက်အောင် ကာဆီးတားမြစ်ထားသည့် မဟာရံတံတိုင်းကြီး။

‘ကျွန်မ နေသားကျသွားမှာ ပါ မောင်၊ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရှေးဟောင်းပြတိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ပြတိုက်မှူးလုပ်ရမယ်မှန်း သိမှ မသိခဲ့ပဲကိုး’

သူ့စကားကို ကလေးတန် ပြုံးဖော် ရယ်ဖော်မရ။ ဟော်လီကို လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ တွန်းလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဇနီးချော၏ မျက်လုံးများကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်သည် ။

‘မင်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထား နေနိုင်ပါ့မလားဟင်”

‘မောင့်ရင်ခွင်ဟာ ကျွန်မအိမ် ကျွန်မယာပါပဲ မောင်’

သူပြုံးသည် ။ ပြီးတော့ ဟော်လီကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသည် ။

‘ဒါဆိုလဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုပဲ သဘောထားပါတော့ကွယ်၊ ကိုယ်တို့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနဲ့ နေရတဲ့ တကယ့်အရသာကို ခံစားကြရအောင်ပါ’

အနမ်းချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြ၏။ လင်ယောက်ျား၏ မေတ္တာလွှမ်းခြုံမှုကြောင့် ဟော်လီရင်ထဲ နွေးထွေးလာသည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ မြစ်မ်းမြိုင်ဆိုတာ တကယ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတာပဲ။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင်ဆိုတာလည်း တကယ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတာပဲ။ ဒါတွေ အမှန်တကယ်ရှိနေတာကို အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်၏ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံမှုများကပင်လျှင်

ပြောင်းလဲပစ်ခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ သူသည် မြစိမ်းမြိုင်၏ အိမ်ရှင်မ
တကယ်ဖြစ်တော့မှာ ပါ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူက ပဉ္စမမြောက်
ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကတော် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။

သည် တော့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တစ်ခုသည် လည်း
လက်တွေ့ဖြစ်လာနိုင်သည် ဆိုတာ ရှင်းနေပါပြီ။
သူလျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းကို ပြန်ကြည့်လျှင်
ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှ သည်
သာယာကွင်းမြို့နယ်ဆီအရောက်။ ဟော်လီပါကာအတွက်မူ သည်
ခရီးကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည် မှာ တစ်ဘဝစာမျှ
ကြာညောင်းခဲ့ပေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသည် မှာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ
ပေါင်းဖက်ကြလေသတည်း ဖြစ်ဖို့ ပင်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ
နိဂုံးချုပ်လေ့ရှိသည် မှာ သည် သို့ပင် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂)

မေလ (၁၃) ရက်၊ စနေနေ့ည ဆယ်နာရီ။

မြစိမ်းမြိုင်တွင် ဝဲချီးသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေ၏။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်နှင့်ဇနီးကို ဂုဏ်ပြုကျင်းပသည့် ကပွဲသဘင်။

သည် မျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ကပွဲသဘင်ကား ဟော်လီ၏ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်မှန်းချက်များကို ထပ်ဆင့်အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည် သို့ရှိ၏။ မည်မျှပင် ခမ်းကြီးနားကြီးရှိသလဲဆို ခရစ်စမတ်အကြိုည၊ နှစ်သစ်ကူးအကြိုညနှင့် ကျေးဇူးတော်နေ့တို့ ကို အားလုံးစုပေါင်းပြီး တစ်ညတည်းပြိုင်တူ ကျင်းပနေသည့်အလား။

ဟော်လီ ငယ်ဘဝက စိတ်ကူးအယဉ်ကြီး ယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ အုတ်အော်သောင်းနင်း ကျင်းပနေသည့် ကပွဲသဘင်ကြီးအလယ်တွင် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားသည့် မင်းသားချောကလေးတစ်ပါး ရှိနေမည်။ ထိုမင်းသားကလေးအပါးတွင် မင်းပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံစုစည်းရာအဖြစ် အလှပဆုံး ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသည့် သူကိုယ်တိုင် ရှိနေမည်။ ကဲ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ထားသည့် အတွေးယဉ်တွေသည် တကယ် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

မြစိမ်းမြိုင်တစ်ခြံလုံး မီးရောင်များ ဖြင့် ထိန်ထိန်ညီးနေ၏။
မျက်စိတဆုံး မြင်နိုင်သမျှ ကားဝင်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကယ်ဒီလက်
ကားကြီးတွေ၊ ရိုးလ်ရွိုက်စ်ကားကြီးတွေ၊ ဖိတ်ဖိတ်တောက်
နိုင်ငံခြားဖြစ် ကားကြီးတွေ တန်းစီနေ၏။ သည် ကားမျိုးတွေကို
ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများ ပေါ်မှာ သာ သူ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည် ။

သည် ညကား လှပသောည။

ကောင်းကင်ပြင်တွင် တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲ တစ်စတလေပင် မရှိ။
ပြည့်ဝန်းသော လမင်းကြီးပဲ ရှိသည် ။ ကြယ်ကလေးများကတော့ မှ
တ်တုတ်မှိတ်တုတ် အရောင်ထုတ်လျက် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည် ။
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ရောင်မျိုးစုံပြီးပြက်ဝင်းလက်နေသည့်
ကပွဲခန်းမကြီးထဲမှ ငြိမ်ညောင်းသော တေးသံသာကို
ကြယ်ကလေးများက စည်းလိုက်နေသည့်ပမာ။

တေးသံသာနှင့်အတူ ထွေးရောယှက်တင် လွှမ်းခြုံနေသည် မှာ
ဂုဏ်သရေရှိ စုံတွဲများ ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စကားသံ သဲ့သဲ့များ ။
အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံးဝတ်စုံများ ဝတ်စားထားသည့် မိန်းမချောများ
နံဘေးတွင် သပ်ရပ်တောက်ပသော အဖော်မွန်တွေ ရှိနေ၏။

ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ဟော်လီရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည် ။
တက်ကြွနေသည် ။ သာယာကွင်းမြို့နယ်ရှိ သည် အသိုက်အဝန်းက
သူ့အား ပြန်ဆင်းဖို့ မလွယ်တော့သည့် မိုးမြင့်ယံ တစ်နေရာသို့
တွန်းတင်သွားကြပြီ။

စင်စစ် သည် အခြေအနေမျိုးကို နေ့ချင်းညချင်း
တက်လှမ်းရင်ဆိုင်ရသည် မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ သူ၏ ခိုင်ကျည်သော
စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ့အပါးတွင် ရပ်တည်နေသော ကလေးတန်ကြောင့်သာ

ဣန္ဒြေမပျက် ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် ပွဲတစ်ပွဲလုံးကို လွှမ်းမိုး ကွပ်ကဲနေသူက အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ မြစ်မ်းမြိုင်၏ အရှင်သခင်မအနေဖြင့် သားတော်မောင်၏ ဇနီး အသစ်စက်စက်ကလေးကို ရွှေပွဲလာမင်းပရိသတ်များ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်မှာ သူ၏ မဟာတာဝန်။

ကလေးတန်မေမေ ညက်ညက်ညောညော လှုပ်ရှားသွားလာနေပုံ၊ ကျက်သရေအပြည့် ပြောဆိုဧည့်ခံနေပုံများကို ကြည့်ပြီး ဟော်လီ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ကြည့်စမ်း သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ်လောက်လှသလဲ။ အခြေအနေအားလုံးကို ထိန်းသွားတာများ ဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်သလဲ။ ဘယ်လောက်လိမ္မာသလဲ။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုအားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူသည် ဝတ်တတ်စားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဟော်လီက ကလေးတန်နှင့် လက်ချင်းချိတ်တွဲကာ အက်စ်တဲလ်နံဘေးတွင် ရပ်နေ၏။ နောက်ပြီး သူ့အပေါ်ထားသည့် အက်စ်တဲလ်၏ သဘောထားအမှန် ဘယ်လို ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည် ။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့အား ငြိုးသူရန်ဘက်ပမာ သဘောထားနေသည် ဟု သူခံစားနေရသည် ။ သည် ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုမျှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့ မရ။

သူဆင်ပြင်ထားတာ လှရဲ့ လား ဆိုတာတော့ မောင့်ကို မေးနေဖို့ မလို။ စုံမက်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်လုံးရွဲကြီးတွေက သက်သေထူနေပြီပဲ။

မောင့်မျက်လုံးကြီးတွေက သူ့မျက်နှာမှ သည် ပိုးဂါဝန်
အောက်နားစအထိ တမက်တမော သိမ်းကျုံးကြည့်နေတတ်သည် လေ။

‘အရမ်းလှတာပဲ မိန်းမရာ’

တိုးညင်းစွာ ဂုဏ်ယူလိုက်၏။

‘မောင်ကတော့ကော၊ ဟောဒီတစ်ခန်းလုံးမှာ မောင်က အချောဆုံး၊
အခန့်ဆုံး သိရဲ့ လား’

ဟုတ်ပါသည် ။ အချောဆုံး အခန့်ဆုံး မောင်ပါ။ ပဉ္စမမြောက်
ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လေ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အဝေးမှ မြင်ရုံနှင့်ပင်
သိသာနိုင်တဲ့ မောင်ပါ။

တဖွဲဖွဲရောက်လာသော ဧည့်သည် တော်များမှာ အပြုံးမျက်နှာများ
ညီညာတန်းစီ ဝင်လာသည့်အလား။ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ
ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်သုံးနှုန်းသော
စကားလုံးများ ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာပြုကြသည် ။

ဟော်လီက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး နေပြသည် ။ နှုတ်ခွန်းချိုသာ
စကားများ ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သည် ။
သူ့အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကို ကလေးတန်းမေမေ
အောင့်အည်းအောင့်သက်ဖြင့် လက်သင့်ခံ ကျေနပ်ရမည်မှန်း
သိနေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေအားလုံး အဆင်ပြေနေသည် ။
စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရှိနေကြသည် ။ အဆိုးဆုံးအနေအထားကို
လွန်မြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟော်လီ ခံစားလို့ ရသည် ။

ဟော်လီတစ်သက်တွင် ပုလဲတွေ၊ စိန်တွေ သည် လောက်များများ

စားစား ဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမတွေကို မကြုံစဖူးခဲ့။ နောက်ပြီး သူတို့
ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေမှာ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက် တစ်နှစ်စာ
လုပ်ခအားလုံး စုပြီးဝယ်ယူရမည့် အဝတ်အစားမျိုးတွေ။

ထိုသို့သော မင်းပရိသတ်အပေါင်းကြားတွင်
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က ကျက်သရေအပြည့်ဖြင့်
လှည့်ပတ်သွားလာနေသည် ။ အားပါးတရ ပြီးထားသည် ။ ဟော်လီကို
နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည် တော်နှစ်ဦးနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

အမျိုးသမီး၏ အမည်မှာ မင်စီဘယ်ရင်တန်။
အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။

ပုံပန်းက ကြွကြွရွရွ။ လောကွတ်စကား ခပ်များများ ။ ပျိုမျစ်သော
မျက်နှာကလေးပေါ်မှ မျက်လုံးအစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။

သူ့နောက်မှ ပါလာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခပ်လျှိုလျှို။
အေးဆေးသည် ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိသည် ။

ကြော့ကြော့မော့မော့ အမျိုးသမီး၏ ချွန်းချွန်းဝေ
ခွန်းဆက်စကားများကို အသိအမှတ်ပြုရင်း နောက်နားမှ လူ၏
မျက်လုံးများကို ဟော်လီ သတိပြုမိ၏။ ပြင်းထန်စူးရှသော မျက်လုံးများ
။

‘ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် မစွပ်အင်ဒါဆင်၊ ကလေးတန်ကို
ဘုရားဝတ်ပြုစင်အရောက် နောက်ထပ်ခေါ်သွားနိုင်စွမ်းရှိမယ့် မိန်းမ
ဒီ က မ္ဘာ ပေါ် မှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်၊ ဪ..
ဖေးလ်ဘင်တန်ကိုတော့ ရှင် သိမှာ ပါနော်၊ ဖေးလ်ဆိုရင် လူတိုင်း
သိကြပါတယ်လေ’

ဟော်လီ ပြုံးလိုက်၏။

‘ခု ကျွန်မသိပါပြီရှင်၊ ဟဲလို မစ္စတာဘင်တန်’

ထိုလူ ဦးညွတ်လိုက်၏။

‘သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စစ်အင်ဒါဆင်’

အသံက ရင်ထဲမှ လာသော အသံမျိုး။ အသံဩဇာရှိသည် ။
အကိစ္စတဲလ်အင်ဒါဆင်က မင်စီဘယ်ရင်တန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ
တီးတိုးစကား ဆိုနေ၏။ ကလေးတန်က ဟော်လီအား ပြုံးပြသည် ။
ဖေးလ်ကို ညွှန်ပြကာ

‘ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် အမေရိကန်သရဖူလုပွဲမှာ ဖေးလ်ရော ကိုယ်ရော
ဖိုင်နယ်အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့ကြတယ်လေ’

‘လှေကတော့ တခြားစီပါ’

ဘင်တန်က မချီပြုံးကလေးဖြင့် စကားပြင်ပေး၏။

‘ကျွန်တော့်လှေက နောက်ဆုံးကနေ ပန်းဝင်တယ်လေ’

သူနှင့်ဟော်လီ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည် ။ သူတို့ မျက်လုံးများ ၏
အခြေတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ ဟော်လီ ခွန်းတုံ့စကား
မဆိုမိ။ သိသာရုံမျှကလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

မင်စီဘယ်ရင်တန် ရုတ်တရက် စကား ဝင်ပြောပြန်၏။

‘တစ်ခါလောက် ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြရအောင်လေ၊
ကျွန်မ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်၊ သာယာကွင်းမြို့နယ်အကြောင်းတော့
တခြားလူတွေထက် ကျွန်မက ပိုပြောပြနိုင်ပါတယ်’

သူက ဖေးလ်ဘင်တန်အား စကားဝိုင်းအလယ်မှ

ညင်ညင်သာသာလေး ဆွဲခေါ်သွားသည် ။ အင်္ကျီကြိုးသိုင်းမဲ့ ပခုံးပေါ်မှ
ကျော်ကာ ကလေးတန်မေမေကို လှမ်းပြောသည် ။

‘ဧည့်ခံပွဲကတော့ အံ့မခန်းလောက်အောင်ကို ခမ်းနားတာပဲ
အက်စ်တဲလ်ရေ’

ကလေးတန်က ဟော်လီလက်ဝါးကို နွေးနွေးထွေးထွေး
ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ ဒီလိုင်းပမာ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်
ပြုဆင်းလာသည့် ဧည့်ပရိသတ်များကို တည်ငြိမ်ခန့်ညားစွာ
ဧည့်ခံပေးဖော်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်နေသည့်အလား။

စွဲမက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော လှောင်ပြီးရှင်တစ်ဦး သူတို့
စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည် ။ တာဝန်ကျေစွာ မော့ပေးလိုက်သည့်
အက်စ်တဲလ်၏ ပါးကို ခပ်သွက်သွက် နမ်းသည် ။

‘အက်စ်တဲလ်.. သူငယ်မ၊ ညည်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
လှဆဲပဆဲပါပဲဗျား’

ထိုလူက ပြောရင်းဆိုရင်း ဟော်လီတစ်ကိုယ်လုံးကို
သိမ်းကျုံးကြည့်သည် ။ သူ့အကြည့်က ဖေးလ်ဘင်တန်၏
အကြည့်မျိုးမဟုတ်။ သူ့အကြည့်က ပွင့်လင်းရဲတင်းလွန်းသည် ။
အရှက်ကင်းလွန်းသည် ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စကော့၊ ဟော်လီ.. စကော့လူးဝစ်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ’

အက်စ်တဲလ်က ဟော်လီဘက် ကြော့ကြော့လေးလှည့်ပြီး
မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

‘ကျန်းမာပါရဲ့ လားရှင်’ ဟော်လီ နှုတ်ခွန်းဆက်၏။

‘ဪ သိပ်လှတဲ့ မုဆိုးမလေးဆိုတာ သူငယ်မကိုး’

‘ကျွန်မ ခု မုဆိုးမ မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်’

ဟော်လီ အမှန်တကယ်ပင် လေးလေးစားစား ပြန်ဖြေ၏။

‘စကော့ရေ’ အက်စ်တဲလ် တိုးတိတ်စွာဆို၏။ ‘ရှင်နောက်မှာ ဧည့်သည် တွေ တန်းစီနေသေးတယ်နော်’

သူတို့ နောက်ဘက်မှ နားဝင်ပီယံ ဂီတသံ ပျံ့လွင့်လာသည် ။
စကော့လူးဝစ် အားမလိုအားမရဖြင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အသံလွင်လွင် ပေါ်လာပြန်သည် ။

‘ကဲ ဟော်လီရေ၊ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး၊ ဟောဒါက
မစ္စတာကာလိုင်းနဲ့ ကာလိုင်းကတော်ပဲ၊ သူတို့ က တို့ များ မိသားစုနဲ့
အရမ်းရင်းနှီးသူတွေပေါ့...’

ပြောင်လက်ချောမွေ့လှသည့် ကပွဲခန်းကြမ်းပြင်နှင့် သူဖိနပ်များ
ထိတွေ့သည် ပင် မထင်ရ။ ဟော်လီက ကလေးတန်၏ ကြံ့ခိုင်သော
ပခုံးကြီးပေါ်တွင် နွဲ့လျှော့ မှေးမှိရင်း ညက်ညောစွာ ကနေသည် ။
တူရိယာဝိုင်းက တိုးတိုးပြေပြေ တီးခတ်နေသည့်သီချင်းမှာ
‘အချစ်လပြည့်ဝန်း’။

ထိုအခိုက် ကလေးတန် ပခုံးအထက်နားတွင် ဖေးလ်ဘင်တန်၏
မျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည် ။ ချောမောလှပသည့် မျက်နှာက
ပြုံးနေသည် ။

‘တဆိတ်လောက်’

‘ဟေ၊ မောင်ရင် ဘာလိုချင်လို့ လဲကွ’

ကလေတန် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆီးဟောက်သည်။ ။

‘မောင်ရင်က အိမ်ရှင်ပဲ၊ သွားဧည့်ခံတော့လေကွာ’

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ဟော်လို့မျက်နှာပေါ်မှ စဉ်းငယ်မျှမရွေ။
ကလေတန်က မျက်ကန်းတစ်ယောက်မဟုတ်သေး။ သည် တော့
သူ့သူငယ်ချင်း ငမ်းနေသည် ကို မြင်သည်။ သိသည်။ ။

‘မောင်ရင် မနာလို တိုရှည်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား’

တိုးတိတ်စွာရေရွတ်ရင်း ကမ်းလင့်ကြိုဆိုနေသည့်
ဖေးလံဘင်တန်လက်ထဲသို့ ဟော်လီကို ထိုးအပ်လိုက်ရသည်။ ။

‘ကိုယ်တော့ အရမ်းကို သဘောကျနေပြီကွ’

ဟော်လီကို သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူသည် ။ မျက်လုံးများက
အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။

‘ကျွန်တော် ဖေးလံဘင်တန်ပါ’

‘ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့’ ဟော်လီ ပြုံးလိုက်၏။ ‘ဖေးလံဘင်တန်ဆိုရင်
လူတိုင်း သိကြပါတယ်ရှင်’

ဟော်လီစကားကိုကြားတော့ ကလေတန် တဟားဟား
ရယ်မောပစ်လိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ဝှေ့ပြုပြီး ကကွင်းထဲက
ထွက်သည်။ ။ ကနေဆဲဖြစ်သည့် စုံတွဲအချို့ကြားမှ ကွေ့ကာရှောင်ကာ
လျှောက်သွားသည်။ ။

ဘင်တန်က ဟော်လီကို အသာအယာ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ။
သူ့အဝတ်အစားများမှာ လက်ရာမြောက်စွာ ချုပ်လုပ်ထားသည့်
အဝတ်အစားတွေ။ ညိုမောင်းသော မျက်နှာက ကြွဲခိုင်သန်မာသည့်

မျက်နှာမျိုး။ ခိုင်မာသော မေးရိုးနှင့် တင်းရင်းသောနှုတ်ခမ်းများ ရှိသည် ။ ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ရုပ်သွင်တွင် မျက်လုံးများ သာ အဆင်ကွဲနေသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထွင်းဖောက်ကြည့်မြင်တတ်သည့် မျက်လုံးတွေ။ နောက်ပြီး တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို လှောင်ပြောင်သရော်နေသည့်ပုံ။

ဟော်လီ ရိပ်စားမိလိုက်ပါသည် ။ သူသည် လူရွတ်တစ်ဦးနှင့် တွဲကနေရပါကလားဟု ။ ဖေးလ်ဘင်တန်သည် ချမ်းသာကောင်း ချမ်းသာမည်။ သာယာကွင်း မြို့နယ်သားသန့်သန့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့ပေမယ့် သိသာထင်ရှားနေသည် မှာ သူသည် မြင်မြင်သမျှကို အငေါ်တူး အရွဲ့တိုက်နေခြင်းပင်။

‘ရှေးဟောင်း မွေ့ရာကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ကောက်ကာ ငင်ကာ မေး၏။

‘မြစိမ်းမြိုင်ကို ပြောတာလား’

‘တခြား ဘာများ ရှိသေးလို့ လဲဗျာ’

‘ကျွန်မ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်တွေကို မြတ်နိုးပါတယ်’ ဟော်လီပြောရင်း ခစ်ခနဲ ရယ်သည် ။ ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရေပိုက်တွေ ကောင်းပါဦးမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ’

ဖေးလ် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်းမှာ က မျက်နှာစာအလုပ် အရေးကြီးတာဗျ။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းမှုတွေကို ဖုံးထားပေးတယ်လေ’

‘အဲဒါကတော့ သာယာကွင်းမြို့နယ်အတွက် ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်’

‘ဒီ မှာ က အဲဒီအကျင့်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်လေ၊
သာယာကွင်းမြို့နယ်က ခပ်တိမ်တိမ် လူတန်းစားတွေ
မွေးမြူဖောက်ကားရာ ဌာနကြီး ဖြစ်နေတာကလား၊’

‘ကျွန်မသိပါပြီ’

ဟုတ်သည် ၊ သူ သိခဲ့ပါသည် ။ နောက်ပြီး သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခု
ပူးကပ်နေအောင် ဖေးလ်ဘင်တန်က ဆွဲကပ်ထားသည် ကိုလည်း
ဟော်လီ ကောင်းကောင်း ကြီး သိနေပါသည် ။

ဖေးလ် ကပုံက နွဲ့ပျောင်းလှပသည် ။ သည် တော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို
ကဖော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဆွဲကပ်ထားသည့်တိုင် မသိသာ။ သူတို့
နှစ်ယောက် လိမ္မာကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားနေပုံကို နံဘေးမှ
ကြည့်နေသူတစ်ဦးတလေ ရှိပါကလည်း ဖေးလ်ဘင်တန်ကို
အကကောင်းသူဟု ဩဘာပေးမည်သာ ဖြစ်၏။

သူ့မျက်လုံးတွေက ဟော်လီကိုကြည့်ပြီး
ရယ်သွမ်းသွေးနေသယောင်။ ဘာကြောင့်ဆို ဟော်လီမျက်လုံးများ တွင်
တွေ့တွေ့ချင်း တရင်းတနှီးပုံစံမျိုးဖြင့် အတင်းဝင်လုံးနေသည့် ဖေးလ်ကို
အပြစ်တင်လိုသည့် အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေသောကြောင့်ပင်။

‘အပေါ်ယံမျက်နှာစာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ခင်ဗျားလဲ
သိပ်သဘောတွေ့ပုံမရဘူး မစွပ်အင်ဒါဆင်၊ ခင်ဗျားက
တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ’

သူ့စကားကို ဟော်လီပြန်မဖြေနိုင်မီ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် သူတို့
အနား ရောက်လာသည် ။ ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင်
ပြုံးပြသည် ။

‘ဟော်လီ.. သမီး၊ မင်္ဂလာပွဲဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖို့ အချိန်ကျပြီနော်’

ဟော်လီ ခေါင်းညိတ်၏။ ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ကြည့်သည် ။

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါနော်’

ဖေးလ် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

‘ကျွန် တော့် မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိပါဘူးဗျာ၊ အက်စ်တဲလ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သူ့လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ထားတာပဲဟာ’

‘အေး၊ အဲဒါကို မင်းဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့ နော်’

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြော၏။
ပြီးတော့ ဖေးလ်လက်ထဲမှ ဟော်လီကို ဆွဲခေါ်သွားသည် ။ သူခေါ်ရာသို့ ဟော်လီ လိုလိုချင်ချင် လိုက်လာသည် ။ သို့သော် ကကွင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည့် သူ့ကို ဖေးလ်ဘင်တန် လိုက်ကြည့်နေမည်မှန်း ကျိန်းသေသိနေသည် ။

အက်စ်တဲလ်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး သူ့ကိုခေါ်သွားသည် ။ အက်စ်တဲလ်အမူအရာက ဘယ်လောက် သိသာထင်ရှားလဲဟု ဟော်လီ စဉ်းစားနေ၏။ အက်စ်တဲလ်က လမ်းပြသည် ။ အက်စ်တဲလ်က အုပ်ထိန်းသည် ။ အက်စ်တဲလ်က စောင့်ရှောက်သည် ။

အက်စ်တဲလ်၏ ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်လောက်ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက် စေတနာပါသည် ဖြစ်စေ သူ့ဘဝကို သည် အဘွားကြီး ပုံစံဆွဲပေးတာမျိုးတော့ လက်မခံဟု ဟော်လီစိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ စောစောက ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ငေါ့တော့တော့ လှောင်တောင်တောင် စကားများကို ဟော်လီ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် မထားနိုင်။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကတော်အား

ကလီလိုက်သည့် စကားများ သည် ဖေးလ်ရည်ရွယ်သလောက် ထိရောက်ပါသည်။ သူသည် ရည်ရွယ်သည် ထက် ပို၍ လည်း မထိခိုက်။ လျော့၍ လည်း မထိခိုက်။

‘ပျော်ရဲ့ လား ဟော်လီ’

အပြီးမျက်နှာပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ တိုးခွေလမ်းထွင်ဝင်ရင်း အကံစံတဲလ် လေသံမျှဖြင့် မေး၏။

‘ဪ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတာတွေ အကုန်ဖြစ်လာတာပါပဲ’

‘အင်း၊ ဒါဆို မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးတန်ရဲ့ ဇနီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိဖို့ ဆိုတာ မေမေ့အတွက် အရေးကြီးတယ်လေ’

‘ပျော်ရွှင်ဖို့ ဟုတ်လား’ ဟော်လီ ခေါင်းယမ်း၏။

‘ကျွန်မထက် ဘယ်သူမှ ပိုပြီး မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ပါဘူး မေမေရယ်’

‘ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ဒါလဲ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရမှာ ပဲလေ၊ ဟော.. ဟိုမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ကြည့်စမ်း ကလေးတန်ဟာ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ကို လှနေတာ၊ ဒါတော့ သမီး သဘောတူရလိမ့်မယ်၊ သားက သူ့ဖေဖေရဲ့ ရုပ်ပွားလားလို့ ထင်ရတာကွယ့်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ မောင်က အရမ်းလှတဲ့ လူပါ၊ ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပါ’

ဟော်လီ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြော၏။

ကလေးတန်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု တစ်ခုတည်းတွင် သာ သူနှင့် အကံစံတဲလ်အင်ဒါဆင်တို့ ခြွင်းချက်မရှိ သဘောတူညီမှု

ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

အခန်း (၃)

မင်္ဂလာအခမ်းအနားဓာတ်ပုံသည် ‘နယူးယောက်တိုင်း’ သတင်းစာ လူမှုရေးကဏ္ဍတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပါလာသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဟော်လီနှင့် ကလေးတန်တို့ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင် မူ မိုးပျံတိုက်ကြီးလောက် မြင့်မားသည့် မင်္ဂလာကိတ်မုန့်ကြီး။

သတင်းစာခေါင်းစီးမှာ ရိုးရိုးလေးပင်။

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကတော်အား

မြို့မျက်နှာဖုံးများက တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခြင်း။

ထိုခေါင်းစီး၏ အောက်တွင် ခေါင်းစီးငယ်တစ်ခု ထပ်မံဖော်ပြထားသည် မှာ ...

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှ

ဟော်လီပါကာနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်း။

ဤသတင်းကား သူတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအကြောင်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းနှင့် သတင်းမှတ်တမ်းတင်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဤသတင်းကား သူတို့ အကြောင်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းနှင့် သတင်းမှတ်တမ်းအဖြစ် အစပျိုး တင်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

သူတို့ လက်ထပ်ပွဲသတင်း ဖော်ပြပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ်

ဖော်ပြခံရသည့်သတင်းမှာ ...

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်နှင့်ဇနီး

မစ္စစ်အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်တို့ က ကပွဲရာသီ

အခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်း။

နောက်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ခန့်ချောသော ကလေးတန်၊ လှပသော
ဟော်လီနှင့် သူတို့ အနားတွင် ထည့်ဝါသော အက်စ်တဲလ်တို့ ပုံတွေ
ပါလာသည် ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခမ်းအနားမဆို အက်စ်တဲလ်နှင့်
ကင်းသည် မရှိ။ မြင်းပွဲ၊ ကပွဲ၊ နေ့လယ်စာစားပွဲ၊ သံရုံးဧည့်ခံပွဲများ
အားလုံး အားလုံး သူမပါလျှင်မပြီး။ သူရောက်နေသည် ချည်း။
အက်စ်တဲလ်ကား အားကျစရာကောင်းသော၊ တာဝန်အလွန်ကျေသော
မိခင်တစ်ဦးပါ။ ကလေးတန်၏ မေမေပါ။

များ မကြာမီအတွင်း သူတို့ မိသားစုနှင့်ပတ်သက်သည့်
သတင်းအကြောင်းအရာများ ပြောင်းလဲလာသည် ။
ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ ဘဝကိုပြောင်းလဲစေသည့်
အရေးပါအရာရောက်သော သတင်းတွေ ဆက်တိုက် ပါလာသည် ။
ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင်သည် သတင်းစာတွေက အာရုံစိုက်
အသားပေးခံရသည့် လူရွယ်ကလေး ဖြစ် လာပြီ။
တက်လမ်းအများကြီးရှိပြီး အရေးပါသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်
လာပြီ။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် နိုင်ငံခြားရေး

ဝန်ကြီးဌာန ကွန်ဖရင့်တက်ရောက်ရန် ဝါရှင်တန်သို့သွားခြင်း။

ကလေတန်အင်ဒါဆင်နှင့် နိုင်ငံခြားရေး

ဝန်ကြီးဌာန

ဝန်ကြီး

ဖီးလ်ဒင်းတို့

လန်ဒန်ကွန်ဖရင့်တက်ရောက်ရန် ထွက်ခွာသွားခြင်း။

ထိုအချိန် ထိုကာလတွင် သူသည် တစ်လလုံးလုံး
စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ကိုယ်တော်ခရီး
ထွက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက်..

မစ္စစ် ကလေတန်အင်ဒါဆင်က လန်ဒန်မှ

ပြန်လာသောခင်ပွန်းအား ကြိုဆိုခြင်း။

သည် သတင်းနှင့်အတူ ရှောင်လွှဲမရသည့်
သတင်းဓာတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ပါသေးသည် ။ ဟော်လီက ကလေတန်ကို
ပွေ့ဖက်ကြိုဆိုနေခိုက် သူတို့ နောက်နားတွင် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ
ရပ်နေသည့် အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် ပါဝင်သည့်ပုံ။

ထို့နောက် သတင်းစာ နှစ်ကော်လံခွပြီး
ခေါင်းတပ်ထားသည့်သတင်း။ မိန်းမသားဘဝတွင်
ကြည်နူးစရာအကောင်းဆုံးသတင်း။

ကလေတန်အင်ဒါဆင်အတွက် သားဦးလေးမွေးဖွားခြင်း။

ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် မူ အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည့်သတင်း။

ပဉ္စမမြောက် ကလေတန်အင်ဒါဆင်ကို

သာယာကွင်းမြို့နယ်တွင် မွေးဖွားခြင်း။

တိတိကျကျဆိုရလျှင် သာယာကွင်းမြို့နယ်ရှိ
မြ စိမ်း မြိုင် စံအိမ်ကြီး မှာ ။ သူဖေဖေ၏ အိမ်ကြီးမဟာမှာ ။

သူ့ဘွားအကြီးက နံဘေးတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ မတ်တတ်ရပ်လျက်။
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ဆိုသူက သည် အိမ်ကြီးမှာ အမြဲရှိနေသည် ။
မြစိမ်းမြိုင် တည်ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူလည်း ရှိနေမည်သာ။

နှစ်တွေ နှစ်တွေ ကုန်လွန်သွားသည် မှာ မြန်ဆန်လွန်းလေစွ။
သတင်းဓာတ်ပုံများ နှင့် သတင်းမှတ်တမ်းများကိုဖြတ်ပြီး
ကပ်ထားသည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်မှ
ကုန်လွန်ခဲ့သည့်အချိန်များကို မှန်းလို့ ရသည် ။

‘ကလေးတန်အင်ဒါဆင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကိုယ်စား

ဘာလင်သို့သွားမည်’

ဤကား ကောင်းသောသတင်း။ ဂုဏ်ယူဖွယ်သတင်း။ သူ့ယောက်ျား
ဘယ်လောက် အောင်မြင်နေသလဲ။ အရေးပါအရာရောက်သော
ပုဂ္ဂိုလ်များက ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည် စောင့်ကြည့်ရမည့်
လူရွယ်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားကြရပြီ။

သို့သော် ဟော်လီနှင့် သားငယ် ကလေးတန်တို့ မှာ တော့
ကလေးတန်ကြီးကို တွေ့ရမြင်ရချိန် နည်းလာ၏။
အရေးတကြီးခရီးစဉ်များ ၊ သံတမန်ခရီးစဉ်များ ...။ ဒါတွေက
အမြဲမပြတ် ပေါ်ပေါက်နေသည့်ကိစ္စတွေ။ အချိန်ကုန်လွန်းလှသည့်
ခရီးစဉ်တွေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အနားတွင် အမြဲရပ်တည်နေသူကား
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ အဓိကရ အမျိုးသမီးကြီး။
အဓိကရဘွားအကြီး။ အစီအစဉ်တွေကို လက်ခံအတည်ပြုသူ။
အစီအစဉ်တွေကို လက်သင့်မခံ ပယ်ချသူ။ ဆဋ္ဌမမြောက်
ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကလေးကို ချော့မြူချီပိုးဖို့ လက်မနှေးသူ။

ပဉ္စမမြောက် ကလေတန်အင်ဒါဆင်ကြီးဘက်မှ ကာကွယ်ဖို့
အမြဲအသင့်ရှိသူ။ သူ့အနီးအနားမှာ ရှိနေသရွေ့
ချွေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာမျှပူပန်စရာမရှိ။ ဘာမျှလုပ်စရာမလို။
သူစီစဉ်တာ နာခံရုံပင်။

မြစိမ်းမြိုင်ကတော့ သူ့သမိုင်းအစဉ်အလာကို
ဆက်ထိန်းထားမည်သာ။ အင်ဒါဆင်မျိုးဆက်တွေက ထာဝစဉ် ရှေ့သို့
ဆက်လက်ချီတက်နေမည် မူချ။ သူတို့ စံအိမ်ကြီးရှေ့ရှိ
ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများက အကိုင်းအခက်ကြီးများ
ဖြန့်မိုးထားသလို အင်ဒါဆင်များ ၏ ဩဇာအာဏာကလည်း မလွဲမသွေ
ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေမည် ဖြစ်၏။

‘ကလေတန်အင်ဒါဆင် ပါရီအစည်းအဝေးတက်ရောက်ခြင်း’

ကလေတန်၊ ကလေတန်၊ ကလေတန်။ မြစိမ်းမြိုင်မှာ
ဘဝနှင့်ပတ်သက်တာဆိုလို့ ဘာမျှမကြားရ။ ကလေတန်အင်ဒါဆင်၏
ခရီးစဉ်များ အကြောင်း၊ သူ့လုပ်ဆောင်မှုများ အကြောင်း.. ဒါတွေပဲ
ကြားရသည်။ ဒါတွေပဲ နားထောင်ရသည်။

အချိန်က ဆက်လက်ရွေ့လျားနေသည် ။ မညာမတာ
လျင်မြန်လွန်းစွာ ရွေ့လျားနေသည်။

ဟော် လီ မှာ တော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ အနာဂတ်ကိုသာ
မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသည် ။ အပြောင်းအလဲကလေးများ
ဖြစ်လာမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြင့်။

ထို့နောက်..

သတင်းစာထဲတွင် လေးနှစ်သားအရွယ် ကလေတန်ကလေး၏

ဓာတ်ပုံ ပါလာသည် ။ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ
ဖယောင်းတိုင်များကိုမှုတ်ပြီး မီးငြိမ်းနေသည့်ပုံ။

‘ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လေး
လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲကျင်းပခြင်း’

သားငယ်၏ လှပသောအဘွား၊ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော အဘွား
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က သားငယ်၏ ပခုံးကလေးကို ကိုင်ထားသည် ။
ကင်မရာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည် ။ သားငယ်၏ တစ်ဖက်တွင် မူ
ဟော်လီအင်ဒါဆင်။ ချောမောလှပသော ဟော်လီသည် ပြုံးနေသည် ။

သားငယ်၏ လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ပဉ္စမမြောက်
ကလေးတန်အင်ဒါဆင် အိမ်မှာ မရှိ။ ခုရက်များ အတွင်း သူက
အထူးအစီအစဉ်များကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နေရသည် ။
ခုလည်း တရုတ်ပြည်ရောက်နေသည် ။

မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ ထူသည် ထက် ထူလာသည် ။ အထဲတွင်
ကလေးတန်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ ၊ အောင်မြင်မှုများ အကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံတွေ၊ သတင်းတွေ။

သတင်းစာ စာမျက်နှာများ သည် အထီးကျန် ဟော်လီ၏
မျက်ရည်များ အောက်တွင် မှုန်ဝါးနေ၏။ သို့တိုင်
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကတော့ အပြုံးမပျက်။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကို
မော့ထားသည် ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့သားတော်မောင်သည်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အရေးပါအရာရောက်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဩဇာတိက္ကမ အကြီးမားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

သူသည် သူ့သားငယ်အတွက် အမွေအနှစ်တွေ မလွဲမသွေ ထားခဲ့လိမ့်မည်။ သူ့အစိုးရအတွက် မော်ကွန်းထိုးလောက်အောင် အလုပ်အကျွေးပြုသွားလိမ့်မည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် အောင်မြင်မှုများ စွာကို ရယူပိုင်ဆိုင်သွားလိမ့်မည်။

ကလေးတန် အင်ဒါဆင်၏ မယားဖြစ်သူမှာ သာ သူ့ယောက်ျားကို လွမ်းဆွေးတမ်းတနေရသည် ။ သည် လူက သူ့အား အသည်းအသန် ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ၊ လက်ထပ်ခဲ့သူ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝဟာကွက်ကို ဖြည့်ပေးဖို့ သားတစ်ယောက် ပေးခဲ့သူ။

သို့သော် ဟော်လီ သည် မျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သည့်ထက်မက လိုချင်မက်မောပါသည် ။ သူ့ယောက်ျားအမည်စွဲဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ယဉ်ကျေးမှုဗိမာန်ကြီးမျိုး မလိုချင်ပါ။ သူ့ယောက်ျားပုံ ရုပ်တုကြီး ထုထားသည် ကိုလည်း မမက်မောပါ။

သူလိုချင်မက်မောသည် မှာ တစ်ခုတည်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူ့လင်သားတစ်ယောက်။ ဒါပါပဲ။ လူသားအားလုံး အကျိုးကျေးဇူးအတွက် သူတို့ လင်မယား သည် လောက်ကြီး ခွဲခွာ အနေဝေးနေရသည် ကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေရသည် မှာ မဖြစ်သင့်ပါ။ မတရားပါ။

သူ့သဘောထားသည် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နေမှန်း ဟော်လီမသိမဟုတ်။ သိသည် ။ အကိတ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသလိုမျိုး သူလည်း မျှဝေဂုဏ်ယူပါသည် ။ ခေါင်းမော့ပါသည် ။ သို့ပေမယ့် ဒါက တခြား။ သူက မိန်းမသားတစ်ယောက်သာပါ။ သူနေစဉ်နှင့်အမျှ လွမ်းမောမျှော်တနေရသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲအသည်းထဲက

နင့်နေအောင်ချစ်မိသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

သည် တော့ သည် ဖြစ်စဉ်ကြီးက သည် တစ်သက်
ပြီးဆုံးဦးတော့မလား။ သူ့အနေဖြင့် လင်တော်မောင် ကလေးတန်ကို
မီးရထားဘူတာရုံတွေမှာ ၊ လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အအုံတွေမှာ ၊
လေယာဉ်ခရီးပေါ်မှာ ပဲ ထာဝစဉ် တွေ့ဆုံနေရတော့မလား။

မောင်တော်ဘုရားက မြစိမ်းမြိုင်၏ မျိုးရိုးဗီဇအစဉ်အလာကို
ထိန်းသောအားဖြင့် ခုလိုပဲ တစ်လထက်မက ကြာသည့်ခရီးစဉ်များကို
ဆက်ထွက်နေဦးမှာလား။ သည် လိုတော့ မဖြစ်တန်ရာ။
ကလေးတန်အတွက် တစ်စခန်းရပ်ဖို့ အရိပ်အယောင်တွေ
မြင်တွေ့နေရပြီ။ သူ့အနာဂတ်ဘဝအတွက် ဝါရှင်တန်က တစ်စုံတစ်ရာ
သတ်မှတ်ထားပြီးပါပြီ။ သည် တော့ ကလေးတန်၏ မယားအနေဖြင့်
ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်ရုံပေါ့။
အချိန်ယူရုံပေါ့။ တာဝန်ကျေစွာ စောင့်မျှော်နေရုံပေါ့။

စာကြည့်တိုက်ထဲရှိ ကျောက်သားစားပွဲကြီးပေါ်တွင်
မှတ်တမ်းစာအုပ် အထပ်ကြီးသည် မြင့်သည် ထက် မြင့်လာသည် ။

သည် စာအုပ်တွေကို စီကာစဉ်ကာ နေရာချထားဖို့
အိမ်စေအမျိုးသမီး အယ်လင်းက ကူညီရသည် ။ ကလေးတန်လေးသည်
ပင်လျှင် သည် မှတ်တမ်းများကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြည့်တတ်နေပြီ။
လေးနှစ်သား သည်းနုရွယ်ကလေး၏ လတ်ဆတ်သော အတွေးပုံရိပ်များ
တွင် သူ့ဖေဖေသည် အထူးအရေးပါသူတစ်ဦးအဖြစ် စွဲမှတ်ခံယူထားပြီ။
ဤကား မြေးငယ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရင်း အဘွား အက်စ်တဲလ်
ရိုက်သွင်းထားသည့် သဘောတရားများ ၊ စိတ်ကူးပုံရိပ်များ ပင်တည်း။

ဟော်လီအတွက်မူ နေဖို့ မဟာစံအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိနေသည် ။

ဧည့်ခံပွဲတွေရှိသည် ။ မင်စီ ဘယ်ရင်တန်နှင့်တကွ
အခြားအထက်တန်းလွှာများ နှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရသည့် အခမ်းအနားများ
ရှိသည် ။ သူတို့ နောက်ဆွယ်တွင် ရှိနေသူတစ်ဦးမှာ ဖေးလ်ဘင်တန်။
မျက်လုံးတွေက တွေးတွေးငေးငေး စူးစူးရဲရဲ။

မြစိမ်းမြိုင်၏ ကမ္ဘာငယ်လေးက ဟော်လီကို လွှမ်းမိုးထားသည် ။
မြစိမ်းမြိုင်၏ ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေ၊ တောက်ပြောင်သော
ကျောက်သားပြင်တွေ၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုများ ထဲတွင် ဟော်လီလည်း
အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေရ၏။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ
ပုံမှန်ဖြစ်နေအောင်၊ ရူးသွပ်မသွားအောင် သာယာကွင်းမြို့နယ်၏
ပွဲလမ်းသဘင်များ အပေါ် မှီခိုအားပြုနေရသည် ။

လင်တော်လင်ကောင်း ရထားသည့်အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့ကို
အားကျကြသည် ။ မနာလို ဖြစ်ကြသည် ။ သူသည် မျက်လုံးပေါင်း
ကုဋေကုဋာ၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ ဗဟိုအချက်အချာ ဖြစ်နေသည် ။
တကယ်တော့ သူသည် ကလေးတန်၏ ဂုဏ်အရှိန်အဝါ
ရောင်ပြန်ဟပ်မှုအောက်တွင် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရပ်တည်နေရခြင်း
ဖြစ်၏။ စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေရခြင်းပါ။
ဒါကြောင့်ကလွဲပြီး တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ မဟုတ်ပါ။

သူ့ဗီစေတိတ်ထဲတွင် ပုန်ကန်ချင်စိတ်ကလေး တစ်စွန်းတစ်စ
ရှိနေလျှင်လည်း အက်စ်တဲလ်က ငြိမ်ဝပ်ကျိုးနွံအောင် စီမံပစ်မည်သာ။
ဒါကို သူသိနေသည် ။ သို့ပေမယ့် သူ၏ ရင်ဟင်းလင်းနေ့များကို
ပျော်ရွှင်စေအောင် ကြည်နူးအောင် ဖန်တီးပေးနေသည့်
ကလေးတန်လေး ရှိနေပါသေးသည် ။ ပြုံးချိုသော၊ ဖော်ရွေသော
သားငယ်၊ သားသားက သူ့ဖေဖေနှင့် တူလွန်းလှသည် ။

သဘောထားကြီးသည် ။ ရိုင်းပင်းစိတ်ရှိသည် ။ စိတ်ရှည်သည်းခံသည် ။

ထို့နောက်...

မှတ်တမ်းစာအုပ်များ တွင် စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာ
လှန်လိုက်ရပြန်၏။

‘မစ္စစ် ကလေတန်အင်ဒါဆင်က နာတာလူး
ပွဲတော်အလှူကပွဲသဘင်ကို ဦးစီးကျင်းပခြင်း’

နောက်ထပ် နာတာလူး ပွဲတော်တစ်ခု။

ပဉ္စမြောက် ကလေတန်အင်းဒါဆင် အိမ်မှာ မရှိပြန်။

နာတာလူး သစ်ပင် နောက်တစ်ပင်။

နံဘေးတွင် သူရယ်၊ သားငယ်ရယ်၊ သားငယ်နှင့်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ လဲလှယ်နေသည့် ဘွားအကြီးရယ်။

သာယာကွင်းမြို့နယ်တွင် နောက်ထပ် နှင်းဖုံးသည့်
နံနက်ခင်းတစ်ခု။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဦးနတ်သခင်သည်
အိမ်နှင့်ဝေးကွာလွန်းသော ကမ္ဘာ့ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင်
ရောက်နေလေသည် ။

တကယ်တော့ မတရား။ မှန်လည်း မမှန်။ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်။
ဤစကြဝဠာကြီးပေါ်ရှိ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်ခန မှန်သမျှ
ပုံအောပေးမည်ဆိုလျှင်ပင် ဟာလာဟင်းလင်း အိပ်ရာထဲတွင်
ဟော်လီခံစားနေရသည့် အထီးကျန်ဝေဒနာကို
ချေဖျက်ပစ်နိုင်မည်မဟုတ်။

သို့သော် နာတာလူး ဘိုးဘိုးကြီး ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

ဟော်လီသည် နာတာလူး လက်ဆောင်မွန်ကို ရလိုက်ပါ၏။

အဆိုပါ နာတာလူးပွဲတွင် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်၊ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် မိုးပေါ်မှ ကျလာသည့်အလား အိမ်ပြန်ရောက်လာသည် ။

အဖြစ်အပျက်က ကလေး ကစားသလို ရိုးစင်းလွန်းသည် ။

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက မြည်နေကျ သံစဉ်တစ်စကို မြည်ကြွေးလိုက်၏။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဟော်လီမှာ ရင်ခုန်သံတစ်ချက် ရပ်သွားသည် ထင်ရ၏။ သူ မမျှော်လင့်ရဲ။ မျှော်လင့်မထား။ သို့ပေမယ့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ မောင့်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည် ။ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည် ။ မောင့်ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် နှင်းပွင့်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်။

‘ဟော၊ မောင် ရောက် လာပြီ၊ မောင်ရောက် လာပြီ’

ကြွတက်လာသော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကြောင့် သူ့အသံ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည် ။

‘မောင် ရောက်အောင်ပြန် လာပြီပေါ့’

‘ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ နာတာလူးပွဲတော်ဖြစ်ပါစေ အချစ်ရယ်’

ကလေးတန် လှိုက်လှဲစွာ ပြော၏။ အမျိုးသမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးယူပွေ့ဖက်လိုက်၏။

သည် အနမ်းကား သတိရတမ်းတနေရလောက်သည့် အနမ်း။
